

MICHAEL A. STACKPOLE s-a născut în 1957, în Wassau, Wisconsin, și este un celebru autor de romane fantasy și science fiction. În 1979 a obținut diploma de licență în istorie la Universitatea din Vermont. Începând cu 1977, a lucrat ca designer pentru diferite companii producătoare de jocuri pe calculator, colaborând la multe producții de mare succes. A scris primul său roman fantasy în 1986, *Talion: Revenant*, care însă nu a fost publicat decât în 1997, deoarece s-a considerat că un volum de 175 000 de cuvinte este prea mare pentru un autor necunoscut. Începând cu 1987, a semnat trilogia *Warrior*, ce i-a adus consacrarea și a stat la baza unui serial de animație televizat. Datorită popularității sale ca autor, a fost selectat să scrie mai multe romane în seria SF *Star Wars*. A semnat numeroase volume ce s-au bucurat de un real succes atât în rândul publicului, cât și printre critici, dintre care amintim revoluționara serie fantasy *Dragon Crown War*. Trilogia *Epoca descoperirilor* reprezintă o nouă abordare neconvențională a genului fantasy, creând un univers al magiei și al fantasticului unic în întregul spațiu literar.

MICHAEL A. STACKPOLE

LUMEA NOUĂ

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză

SILVIU GENESCU

Ziua a 4-a, Luna Șoimului, Anului Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron

Al 163-lea an al Dinastiei Komyr

Al 737-lea an de la Urgie

Voraxan

Ciras Dejote oftă și-și dori ca pacea Voraxanului să-l cuprindă încă o dată. În loc de asta, rățăcea pe străzile pustii, din onix, trecând printre clădiri săpate în rubin și smarald, topaz, lazulit și citrin¹, și nu simțea nimic. Arhitectura îi reamintea de marile palate ale Imperiului, relicve ale unor vremuri în care eroii trăiau și se nășteau legende epopeice.

Crescuse ascultând astfel de povești și visase ca, într-o bună zi, să devină și el un erou. Știa că drumul spre o astfel de nemurire necesita obținerea *jaedunului*, magia care-l transforma pe războinicul obișnuit într-un Mistic. Prin studii sânguincioase și practică, putea deveni un spadasin de clasă. Însă ca Mistic, ar fi talentat în mod *supranatural*.

Fusese trimis împreună cu maestrul său Moraven Tolo în ținuturile deșertice, unde magia nezăgăzuită impregnase pământul. Apoi misiunea se schimbase. El și Borosan Gryst, inventatorul, trebuiau să pătrundă adânc în ținutul Ixyll și să găsească Voraxanul,

¹ Cuarț de culoare galbenă (n. tr.).

locul unde se odihnea Împărăteasa Adormită. Intenționau s-o trezească și să-i aducă armata înapoi chiar în imperiul pe care-l împărțise cu șapte veacuri în urmă.

Ciras se opri lângă o micuță clădire din smarald. Își plimbă degetele peste literele gravate cu delicatețe pe pragul de sus al ușii: *Shan Tsiendao*. Putea vedea în interiorul clădirii conturul ei culcat, adormită, visând, așteptând să fie chemată încă o dată la luptă. Cu toate că se simțea atașat de cele Nouă Principate, regreta nevoia de a-l trezi pe oricare dintre acești războinici.

Dorința lui de a fi un erou îl adusese în mărețul oraș al morților, cu mormintele cioplite în pietre prețioase, pregătite să le fie casă. Oricum, nu era un loc al nenorocirii și regretelor, căci străzile și clădirile se străduiau să-l transforme într-un liman al liniștii. Având în vedere că războinicii care se odihneau aici luptaseră în marile bătălii ale istoriei lumii, acest lucru părea cel mai nimerit.

Ciras continuă să meargă, îndreptându-se spre curtea din onix a palatului din rubin, care fusese locul de odihnă a Împărătesei. Stând între palat și o fântână de diamant, Borosan Gryst meșterea la una dintre mașinăriile sale magice. În pofida greutateilor călătoriei lor, bărbatul era la fel de gras. Nu purta spadă, și nici nu avea vreo pricepere în artele marțiale sau vreo altă calitate. În lumea lui Ciras, aceste lipsuri l-ar fi făcut pe bărbatul brunet mai mult decât vrednic de dispreț.

Și totuși, în timpul călătoriei, Borosan se dovedise a fi isteț. *Aproape mult prea isteț*. Umbra lui Ciras căzu asupra lui Borosan.

– Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus că Împărăteasa Cyrsa a părăsit deja acest loc. Își desfăcu larg brațele, ca pentru a cuprinde întregul oraș din pietre prețioase. Am călătorit prin toată lumea cunoscută, prin ținuturi ciudate și am înfruntat nenumărate primejdii, și totuși mi-ai ascuns asta.

Borosan zâmbi cu îngăduință.

– N-a fost o chestiune de încredere, Maestre Dejote. Împărăteasa mi-a încredințat o misiune secretă. Nu i-am spus nici măcar tatălui meu. Nu i-aș fi zis nici Prințului Cyron, dacă m-ar fi întrebat. Nu ar trebui să te simți trădat.

Spadasinul zvelt se lăsă pe vine lângă mai trupeșul său însoțitor, dar rămase dincolo de raza de acțiune a *thanatonului* cu aspect de păianjen, la care meșterea Borosan.

– Înțeleg nevoia de discreție. Aducerea mesajului destinat oamenilor din Voraxan a fost foarte importantă. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi murit pe drum? Chemarea n-ar mai fi răsunat.

Borosan ridică din umeri. Avea ambele mâini băgate adânc în carcasa sferică a *thanatonului*.

– Cred că nu eram singura persoană pe care Împărăteasa a trimis-o cu mesajul ei. Eu sunt doar primul ajuns aici. Și...

Mâna dreaptă a *gyanridinului* ieși din măruntaiele mașinăriei magice și-i aruncă lui Ciras un mic cilindru din fildeș îngălbenit, cu niște incrustații delicate gravate pe el.

– Dacă aș fi murit, ar fi rămas pentru totdeauna asta.

Ciras îl prinse din zbor. Scrierea era în vechea limbă imperială, astfel că era greu de citit.

– Vreun poem?

– De Jaor Dirxi. O meditație despre frumusețea unei femei care a devenit împărăteasă. Borosan dădu din cap. Mi s-a spus că a fost inscripționat în fildeș, chiar de el.

Spadasinul subțiratic îi răsuci vârful și trase de capăt. Când întoarse cilindrul, un mic sul de hârtie din orez îi căzu în palmă. Îl desfășură. Conținea mesajul adus de Borosan: „Scoateți-vă ghearele, deschideți-vă aripile și răspundeți chemării pe care ați așteptat atât de mult s-o auziți“.

Mâna care ținuse pana fusese puternică și totuși delicată. Îl mai intriga ceva la însemnare, însă n-ar fi putut spune imediat ce era. Apoi ridică biletul la nas și inspiră.

Capul lui Ciras zvâcni imediat.

– Mirosul. Asta n-a fost scrisă de Împărăteasă, ci de Doamna de Jais și Jad. Maestrul meu o cunoaște. I-am simțit parfumul pe robele sale...

Borosan clătină din cap.

– Te grăbești să tragi concluzii. În parte, ai dreptate. Mesajul a fost scris de Doamna de Jais și Jad. De ce crezi că nu-i și Împărăteasă?

Ciras se dădu înapoi, uitându-se la palatul de rubin. Împărăteasa condusese o armată de Mistici pentru nimicirea hoardelor turasynde, care năvăliseră dinspre Nord. Măreața bătălie eliberase cantități neștiute de energie magică, ce măturase întregul continent, declanșând Vremea Gheții Negre. Cele Nouă Principate fuseseră devastate, și de-abia acum începeau să se apropie de trecuta lor strălucire și putere.

Spadasinul din Tirat se încruntă.

– Doamna de Jais și Jad este o curtezană cu o pricepere incredibilă. Și ea, este o Mistică, de unde și longevitatea ei, însă...

– Ai aflat probabil că a devenit una dintre soțiile ultimului împărat, ca dar din partea unui curtean. Ce credeai că a fost înainte de asta?

Ciras scutură din cap.

– Știu că voi, cei din Nalenyr, credeți că noi, cei din insule, suntem provinciali, dar și noi avem casele noastre de plăceri. Nu am nicio obiecție față de Doamna de Jais și Jad, însă ea nu-i războinic, și, cu toate astea, din toate istorisirile, mă așteptam la cineva mai aproape de o Keru.

Borosan râse și închise carcasa *thanatonului*.

– Da, puternică, înaltă, capabilă să omoare și un elefant care aleargă cu o singură lovitură de sulită. Din câte se pare, îndemânarea la mânuirea armelor nu era punctul ei forte, și nu spun asta ca pe un calambur. Avea la dispoziție cei mai buni războinici ai lumii, mulți dintre ei fiind acum treziți de prin casele lor din Voraxan.

– Și vor răspunde chemării. Ciras clătină din cap. Mă întreb ce le va cere să facă.

Borosan se ridică și-și scutură mâinile.

– Vom afla când ne vom întoarce împreună cu ei.

Borosan se înclină pe lângă Ciras spre un bărbat subțire, cu chelie. Ciras se ridică imediat și făcu și el o plecăciune.

– Salutări, Maestre Laedhze!

Războinicul le întoarse plecăciunile.

– Am niște vești de împărțit și de cerut o favoare.

– Bineînțeles, răspunse Ciras pentru amândoi. Orice aveți nevoie.

Vlay Laedhze arătă înspre oraș. Peste tot, oamenii puteau fi văzuți în casele lor din pietre prețioase.

– Le dăm deșteptarea companionilor noștri, iar majoritatea răspund chemării.

Ciras își înalță o sprânceană.

– Mulți? Credeam că o să răspundă cu toții.

Bărbatul înalt își împreună mâinile și-și lăsă capul jos în semn de resemnare.

– Atunci când s-au întins pentru odihnă, am fost convins că vor răspunde cu toții. În decursul anilor, câțiva dintre ei și-au făcut datoria când au fost treziți și au plecat din Voraxan. Alții s-au întors la casele lor de aici și au îmbrățișat pacea din acest oraș. V-ați bucurat și voi de ea.

Ciras dădu din cap. În timpul petrecut de el în Voraxan dormise foarte bine. Nu visase nici măcar o dată despre acte de violență sau război. În visele lui, călătorise până în îndepărtatul Tirat și-și vizitase familia. Nu știa nimic despre peregrinările sale, însă el putuse să-i privească și să-și dea seama că erau fericiți. Asta îi încălzise sufletul într-un fel mai mult decât suficient.

Laedhze zâmbi ușor.

– Visele sunt foarte seducătoare, iar unii nu s-au trezit. Și, astfel, unii dintre companionii noștri au trecut la cele veșnice în timpul somnului. Știm că s-au dus într-un loc mai bun. Se vor odihni fericiți în Kianmang, așteptând chemarea altor vremuri pentru a lupta din nou.

– Atunci, câți vom avea?

– Un batalion. Laedhze dădu solemn din cap. Și s-ar putea să mai dispunem de câteva.

Lui Ciras i se strânse stomacul.

– Două sute patruzeci și trei de războinici? Adevărat, sunt Mistici cu toții, dar numai trei companii. Cum e posibil așa ceva?

Borosan îl apucă pe Ciras de mână.

– Întreabă-l câți au supraviețuit bătăliei.

Expresia lui Laedhze deveni sumbră.

– Doar puțini peste patru sute.

– Imposibil! Ciras își smulse mânăca din strânsoarea lui Borosan. Toate poveștile... Chiar și acest loc... Cum au putut doar patru sute să facă asta?

Războinicul din Voraxan își împreună mâinile la spate.

– Ai străbătut câmpul de bătălie. Ai văzut cum continuă cadavrele să lupte. Atât de mare a fost înverșunarea acelei zile – veninul fiecărui om, puterea voinței sale –, încât nici moartea nu i-a eliberat. Ai vrea să vezi cicatricile pe care le port de atunci? Să spui că am triumfat ar fi o exagerare, de-abia dacă am scăpat cu viață. Formam cu toții garda Împărătesei. Două mii dintre noi au fost ținuti în rezervă. Se frecă cu mâna pe față. Reprezentam doar o zecime din armata noastră și a douăzecea parte din hoarda cu care ne confruntam acum. *Varyeshul* fusese deja înfrânt, însă lovise mare parte din hoarda turasyndă. După toate regulile, nomazii ar fi trebuit să se retragă, însă au crezut că Împărăteasa își adusese și trezoreria cu ea, așa că au continuat. Și-au tot venit, iar și iar. Iar noi i-am tot prăpădit, iar și iar.

Ciras dădu din cap, furia lui fiind diminuată de tonul sobru al bărbatului.

– Însă acest loc, patru sute dintre voi, cum s-a putut...

– Maestre Dejote, uiți că acest loc trepida de magie nestăpănită. Cu toții eram impregnați de ea. Unii dintre noi puteau face vrăji, nu toți magicienii aparțineau *vanyeshului* Prințului Nelesquin. Ei și un însoțitor viruk de-al nostru au pus vrăjile sub control și-au făcut locul ăsta. L-au croit să ne fie liman. Dacă ceea ce-mi spui despre Tolwreen este adevărat, atunci supraviețuitorii *vanyesh* au făcut același lucru.

– Însă nu atât de bine. Borosan clătină din cap. Locul vă hrănește, dar Tolwreen e doar un mausoleu dărăpănat.

– Sunt convins că, în curând, vor considera și locul acesta tot mausoleu. Laedhze își ridică fruntea, chipul său devenind din nou o mască plăcută. Oricum, nu-i un mausoleu și n-am zăcut cu toții în adormire. De aceea am nevoie de ajutorul tău, Borosan Gryst. Poți veni și tu, Maestre Dejote.

Ciras încuviință dând din cap, cu mintea încă învolburată. Cei trei o luară din loc, urmați de *thanatonul* lui Borosan. Picioarele sale metalice clănțăneau zgomotos pe drumul din onix, amintindu-i lui Ciras de sunetul făcut de o sabie lovindu-se de alta. Pacea Voraxanului dispăruse și era convins că niciuna dintre aceste treziri la viață nu o va reinstala.

Laedhze îi conduse într-o clădire din hematit¹ unde coborâră pe niște trepte late. Intrară în ceea ce-ar fi putut fi, cândva, o peșteră naturală, care fusese excavată și transformată într-un garaj din piatră, care se pierdea în beznă. Capătul apropiat al încăperii adăpostea o fierărie și, cu toate că vetrele erau stinse, existau multe urme că acestea fuseseră aprinse de-a lungul timpului.

Borosan inspiră adânc și înaintă spre cea mai apropiată boxă.

– Nu-mi vine să cred! Bineînțele, am visat la așa ceva, însă...

Ridică o mână și mângâie un bot metalic, suplu.

Thanatonul o luase înainte, iar între el și calul metalic, înalt, pe care-l admira Borosan, exista o legătură clară. *Thanatonul* avea o simplitate de insectă, însă oțelul dezvăluia mecanisme complicate și resorturi, piese de sprijin și articulații. Toate jivinele mecanice fuseseră decorate prin placare, astfel că erau și frumoase, și robuste.

Laedhze arătă în beznă:

– Când ne-am trezit pentru a face de strajă prin rotație, fiecare a asamblat cel puțin o astfel de creatură. Ni s-au dat planuri cum să fie construite și exemple de piese. Planurile originale s-au pierdut de mult, dar fiecare dintre noi le-a memorat. Știm că toate fiarele sunt menite să fie călărite, și, cu toate acestea, sunt imobile. Și nu cunoaștem nicio vrajă care să le pună în mișcare, dar suntem convinși că există și așa ceva.

Borosan intră în grajd și-i dădu încet ocol armăsarului. Își plimbă mâna pe crupele sale și de-a lungul gâtului, apoi reveni asupra capului. Îl scrută intens și-i făcu lui Ciras semn să se apropie.

¹ Oxid natural de fier, foarte dur, de culoare roșie sau brună, cu luciu semi-metalic (n. tr.).

– Vino aici! Am nevoie de ajutorul tău.

Ciras se încruntă.

– Ai uitat că nu vreau să am de-a face cu *gyanrigotul* tău?

Boroson îl privi din nou, neîncredător.

– Nu-i al meu. Adică, l-am visat, dar acesta este mult mai rafinat. Este... nu pot să-ți explic, dar am nevoie de ajutorul tău.

Ciras se apropie șovăitor și aproape că dădu înapoi când se văzu reflectat în ochii morți, din rubin, ai armăsarului.

– Ce-ți trebuie?

– Lângă ureche este un buton. Apasă-l!

Ciras făcu ceea ce i se ceru. Ceva începu să ticăie și-și retrase repede mâna, punând-o pe mânerul spadei de la cingătoare. Se întinse și-l trase pe Borosan înapoi cu cealaltă mână. Bărbatul zâmbi, însă nu râse.

– N-o să ne facă niciun rău.

Cu un șuierat, placa frontală basculă spre urechi și se îndepărtă, coborând apoi spre bot. În același timp, capul armăsarului se lăsă în jos, dezvăluind cavitatea din spatele acesteia. Faptul că ochii de rubin încă se mai holbau la Ciras nu-l făcea să se simtă mai bine.

Borosan înaintă și arătă spre cele cinci fante înguste dintr-o placă netedă.

– Bineînțeles. Genial!

Războinicul din Voraxan se apropie.

– Ce s-a întâmplat, Maestre Borosan?

– Singurul lucru folositor descoperit de mine în Tolwreen a fost un aliaj de *thaumston*, care poate reține atât magia liberă, cât și instrucțiunile de folosire pentru un *gyanrigot*. Prelucrat în plăci de comandă și inscripționate corespunzător, acestea ar trebui să pună în mișcare și să dirijeze unul dintre armășarii de-aici.

Ciras își încrucișă brațele la piept.

– Nu voi călări vreuna dintre aceste creaturi.

Borosan zâmbi.

– Pe caii noștri poate că am reuși să străbatem vreo cincizeci de kilometri pe zi. Ce-ar fi dacă aceștia ne-ar putea purta o sută de kilometri în jumătate din timpul ăsta? Într-un sfert?

Laedzhe dădu solemn din cap.

– Și gândește-te la acești armășari în luptă. Numai prin greutatea lor pot sparge orice formație dușmană.

Ciras se încruntă.

– Și atunci unde mai e eroismul? Nu-ți trebuie niciun fel de pricepere și nu-ți aduce nicio onoare.

Bătrânul războinic își încleștă degetele.

– Bătălia noastră finală n-a fost o chestiune de îndemânare. Nu exista nicio onoare de câștigat. A fost un război de supraviețuire, iar noi am făcut tot ceea ce trebuia să facem. Am învins, deoarece am *supraviețuit*.

Ciras se înclină.

– Nu am intenționat să vă critic.

– Nici nu m-am gândit la așa ceva. Laedzhe zâmbi precaut. Însă Împărăteasa ne-a convocat nu ca să ne arătăm priceperile sau să dobândim glorie. Ne-a chemat pentru că ne pândeste un mare pericol. Așa că nu voi ezita să folosesc toate mijloacele pe care le am la dispoziție pentru a ajunge lângă ea, cât mai repede posibil, și de a-i îndeplini poruncile cu toate puterile mele.

Ziua a 4-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului

Ultimul an al domniei

Prințului Imperial Cyron

Al 163-lea an al Dinastiei Komyr

Al 737-lea an de la Urgie

Tsatol Pelyn, Deseirion

Keles Anturasi o privi pe Tyressa.

– Prințul Cyron ți-a poruncit să mă ucizi?

Blonda războinică Keru îi aruncă o căutătură aspră.

– Ești mult mai valoros pentru Nalenyr decât ți-ai putea tu imagina. Ai cunoștințe despre lume de care s-ar putea folosi toate națiunile, inclusiv dușmanii noștri. Mi s-a dat sarcina de a veghea asupra ta.

– Însă, în eventualitatea că aș fi capturat, ar trebui să mă ucizi, nu?

– Da, ca să-i împiedic pe dușmanii noștri să obțină cunoștințele pe care le posezi. Tyressa dădu din cap, apoi își ridică mâna. Vrei să mă lași să termin să-ți oblojesc rănilor?

Keles se cutremură. Când crezuse că Tyressa murise, își dăduse seama cât de mult îi păsa de ea. Când aflase că străbătuse întregul continent, împreună cu un războinic Viruk, ca să-l salveze, se îndrăgostise de ea. Crezuse că și ea simțea ceva pentru el. Aflând că

simțămintele ei erau singurul lucru care o împiedicase să-l ucidă, asta fusese ceva derutant, însă binevenit.

– Mai consideri valabile poruncile prințului?

Ea închise ochii.

– Nu.

– Pentru că...

Ochii ei albaștri se deschiseră din nou, însă rămaseră mijiiți.

– Pentru că am văzut ce-ai făcut aici.

Își deschise brațele pentru a cuprinde întinderea Tsatol Pelynului și pe războinicii în armură aflați acolo.

– Ai readus la viață această fortăreață îngropată într-un deal și ai transformat o gloată într-o armată. Este magie de o amploare nemaivăzută. Nu numai că e imperios necesar să te duc înapoi în Nalenyr, dar ar însemna o abandonare a responsabilităților mele dacă te-aș ucide.

Keles se încruntă, însă Tyressa nu-i îngădui să rostească întrebarea care i se contura în minte. În loc de asta, îi luă una dintre mâinile ologite și julate și reîncepu să spele sângele încheget.

– Keles, trebuie să înțelegi imposibilitatea oricărei iubiri între noi. Eu sunt legată de slujirea coroanei Nalenyrului, iar tu ești legat de slujirea familiei tale, care, la rândul ei, este aservită Coroanei. De fapt, singura ta șansă de a scăpa din colivia aurită în care-i prins bunicul tău este să te căsătorești cu nepoata mea. Ai putea deveni Prinț Consort de Helosunde și ai putea negocia mai bine dintr-o asemenea poziție.

Keles oftă.

– Problema este că nepoata ta are deja un bărbat. Cu toate că Prințul Pyrust îmi va fi recunoscător că i-am construit această fortăreață de sprijin, trupele care m-au urmat i-au ras capitala de pe fața pământului. Cred că asta l-ar putea înfuria.

Tyressa zâmbi.

– Niciodată neajunsurile din viața Prințului Pyrust nu sunt suficiente.

Șterse mâinile lui Keles și aplică unguente pe răni. Și le zdrelise de furie, pentru că nu fusese în stare să-i salveze pe cei care-l

urmaseră din Felarati, când veniseră să-l caute Cei-fără-Ochi. Înainte de sosirea invadatorilor avusese un vis ciudat, ceea ce sugera că fuseseră trimiși de Qiro Anturasi, bunicul său. Și totuși, asta era imposibil, deoarece creaturi precum Cei-fără-Ochi și aliații lor pur și simplu nu existau în niciun alt loc din lume. Însă, chiar când încerca să găsească o consolare în acest lucru, realitatea se amestecase cu visul și îl făcuse să creadă că *veniseră* trimiși de bunicul său.

Și numai sora mea știa că eram în Felarati. Am visat că străbăteam împreună cu ea un târâm ciudat. A fost un vis sau...

Începu să sâsâie când Tyressa se apucă să-i bandajeze mâinile cu feșe din mătase.

– Îmi palpită mâinile.

– Așa o să fie o vreme, dar se vor vindeca.

Îi legă cu grijă un bandaj deasupra încheieturii mâinii.

– Ține-le curate și uscate, dacă poți.

– Am să încerc. Keles oftă. Și ce-o să facem acum?

– În legătură cu ce?

– Cu acest loc. Acești oameni.

În toiul furtunii, pe când scunzii și crâncenii Cei-fără-Ochi se apropiaseră de fortăreața în ruine, Keles nu numai că o reconstruise, dar îi transformase și pe refugiați. Cei vârstnici pierduseră din ani, iar copilandrii îi luaseră asupra lor. Din senin, apăruseră armuri și arme, iar garnizoana putea, acum, să respingă un nou asalt. Dar nu aveau provizii. Puteau fi înfometăți cu ușurință de cei din afara cetății.

– Ar fi trebuit să umpli cămarile cu orez și vin în timp ce reconstruiai totul.

El își arcui o sprânceană.

– Glumești!

– Da, însă am și sperat. Ea-i legă încă un bandaj. N-ai putea face asta acum?

Keles ridică din umeri.

– Aș putea dacă aș ști ce-am făcut. Rekarafi spune că este pentru a doua oară când am făcut așa ceva. Prima dată s-a întâmplat

când am mutat caverna din Ixyll, dar nu-mi amintesc nimic de asta. Noaptea trecută, m-am simțit grăbit și frustrat, și totuși...

– Și totuși, pentru că n-a fost la fel în Ixyll, ai îndoieli că emoțiile ar putea avea legătură cu asta?

Dădu din cap.

– Cunosce *jaedunto*. Moraven Tolo a fost un spadasin Mistic. În cele câteva ocazii când l-am văzut luptând, a fost aproape lipsit de orice trăire. Din moment ce ceea ce-am făcut azi-noapte avea nevoie de vrăji, trebuie să admit că am ajuns la nivelul de *jaedun*. În Ixyll asta are înțeles: am desenat o hartă pentru că sunt cartograf. Dar noaptea trecută? Este adevărat, am lucrat ca inginer în Felarati, însă nu am nicio pregătire formală semnificativă.

Tyressa azvârli castronul cu apă folosit pentru a-i spăla mâinile.

– Neștiind ce-ai făcut, e greu să repeți.

– Trebuie să existe elemente comune între cele două situații. De fiecare dată am fost foarte concentrat într-o manieră unică. Mi-am reprezentat lucrurile în minte cu o claritate incredibilă. Ridică din umeri. Trebuie să fie o modalitate de a folosi magia, însă n-am auzit niciodată de cineva capabil să facă astfel de lucruri.

– Adevărat. Tyressa privi în jurul ei, apoi se încruntă. Măcar dacă ai putea să aduni provizii. Nu putem rămâne aici. Trebuie să te duc înapoi în Nalenyr, și mai trebuie să o scot și pe Jasai din Deseirion. În plus, trebuie să păstrăm un avans față de Cei-fără-Ochi. Cu cât putem pleca mai repede, cu atât mai bine. Nu crezi?

Keles chibzui o clipă, după care își dădu seama că Tyressa îi cerea permisiunea de a-i organiza pe supraviețuitori.

– Mă încred în judecata ta. Ai tot sprijinul meu. Când?

– Pe la amiază. Suntem în formă bună. Dacă avem suficientă apă, nu vom avea probleme vreo două zile. Mai există sate unde putem opri pentru hrană. Odată ce ajungem în Helosunde, vom fi printre prieteni.

– Îmi place ideea de a fi în Helosunde.

Keles se ridică și-i întinse Tyressei o mână. Ea i-o luă cu grijă și nu i-o strânse, nici nu se sprijini de ea când se săltă de jos.